

Олена ГАСЬКЕВИЧ,

ст. науковий працівник музею

Юліуша Словацького

У Міжнародний день театру, 27 березня, в музеї Юліуша Словацького відбулася зустріч із акторами Кременецького Народного аматорського театру. Це – друга з циклу театральних зустрічей «Мельпомена в провінції».

У назві циклу заковано роль провінційного театру як одного з основних факторів формування естетичних смаків публіки. Мельпомена – одна з міфічних древньогрецьких муз – покровителька театру. Театральне мистецтво – синтетичне. Воно вміщає елементи багатьох інших галузей творчості – музику, спів, танець, художнє мистецтво. Тому, протягом століть, саме на долю провінційного театру припала місія ознайомлення широких мас публіки із прекрасним, формування її естетичного світогляду.

Не випадково ці «Зустрічі» вже вдруге відбуваються в музеї Юліуша Словацького. Адже саме слово «музей» – походить від грецького «музеон» – обитель муз. Концепція музею Юліуша Словацького передбачає, що цей заклад має виконувати не лише експозиційну функцію, бути не лише центром міжнародної співпраці, він покликаний пропагувати різноманітні жанри і види мистецтва. За кільканадцять років своєї діяльності музей Юліуша Словацького дійсно став «обителлю муз». Тут, у Салоні Саломеї, звучить рояль, лунає поетичне слово та спів.

Нинішня «Театральна зустріч – 2017» із Кременецьким Народним аматорським театром була присвячена відображенню долі українського народу в драматургії і, надіємось, сприятиме вихованню поваги до звичаїв і традицій рідного краю, розуміння

краси художнього слова. «Зустріч» супроводжувалась експонованою в «Салоні Саломеї» виставкою «З історії створення театру», що ілюструвала його діяльність та успіхи протягом багатьох десятиріч. Режисер театру – Лілія Шевченко ознайомила присутню молодь: студентів Кременецької академії ім. Тараса Шевченка, медичного училища ім. Арсена Річинського, учнів ліцею ім. У. Самчука й інших з життям Народного театру, його репертуаром, режисерами, що його очолювали в різні роки. Розповіла і про досягнення творчого колективу. Одним із найбільш значимих у цьому році став Диплом лауреата 1 ступеня Тернопільської обласної Тернопільської адміністрації, управління культури Тернопільської ОДА та Обласного методичного центру народної творчості, одержаний днями на обласному огляді колективів Шевченкового слова «Борітеся – поборете!». Серед 53 учасників огляду Кременецький народний аматорський театр виявився найкращим. Від презентував інсценізацію баллади Тараса Шевченка «Тополя».

Присутнім було продемонстровано фрагменти вистав з репертуару театру. Весело й зворушено сприйнявся виступ корифея театру Сергія Юрчука, що презентував жартівливу мініатюру із вистави «Бувальщина» за мотивами твору А. Велисовського «На чужий коровай очей не поривай».

Глядачі мали можливість побачити й конкурсну інсценізацію Шевченкової «Тополі». Це – один із ранніх творів Кобзаря, де відображено глибокі переживання дівчини, розлученої з коханим. Актори – Віра Шуман, Світлана Кічата, Оксана Тарківська, Павло Левицький, Сергій Паланюк, Катерина Козачук, Яна Дубчак – мовою пісні й танцю розкрили зміст народної символіки та міфологічні метаморфози.

Згадані п'єси на українську тематику – далеко не єдині у творчому доробку театру. В його репертуарі: і комедія «Віддавали батька в прийми» (В. Канівець), і драма «Наймичка» (І. Карпенка-Карого), і багато інших.

Режисер театру Лілія Шевченко представила того дня і тих, хто є незаміним для функціонування театру, хоч і залишається за його лаштунками. Це – звукорежисер Роман Харамбура та художник-декоратор Віталій Чумакевич. Директор музею Тамара Сеніна інспірувала дискусію із присутніми акторами, що мала ширше запізнати присутніх із творчістю акторів-аматорів.

На завершення, в Міжнародний день театру, прозвучало вітальне слово режисеру та учасникам театралізованого дійства від начальника відділу культури, туризму,

національностей та релігій Кременецької РДА – Лариси Антонюк і художнього керівника районного будинку культури – Володимира Дзюми. Були вручені грамоти.

«Театральні зустрічі» в музеї – це не лише популяризація сценічного мистецтва, а й розкриття талантів наших краян, людей, яких ми знаємо в обличчя, минаємося з ними на вулиці, їдемо з ними у громадському транспорті, контактуємо в повсякденному житті – на роботі чи під час навчання. Ці зустрічі дають нам можливість стати свідками їх сценічного преображення – вони розкриваються перед глядачами новими гранями, проживаючи за короткий період декілька життів.

{joomplucat:115 limit=34|columns=4}